

TÜRK DEĞERLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Prof.Dr.İbrahim Arslanoğlu
G.Ü. Gazi Eğitim Fakültesi
Felsefe Grubu Eğitimi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

Asıl konumuza geçmeden önce kongremizin başlığı olan **küreselleşme** üzerinde çok kısa durmak istiyorum.Küreselcilere göre küreselleşme; sermayenin, mal ve hizmetlerin bütün dünya ülkelerinde serbestçe dolaşmasıdır. Oysa uygulama böyle olmamıştır. Örneğin ABD Türk tekstil ürünlerine kotalar koymuş, AB ise gümrük birliğini tek taraflı uygulamıştır. Onun için bana göre **Küreselleşme**;çok uluslu şirketlerin dünyayı daha iyi sömürebilmeleri için kendi çıkarlarına engel olarak gördükleri ulusal devletleri ortadan kaldırmalarına denir.

Çok uluslu şirketler bu amaca ulaşmak için başlıca şu araçları kullanmaktadırlar:

1. Küresel dil; ulusal dillerin eğitim-öğretim ve kültür hayatından çıkarılarak yerine İngilizce'nin konulması

2 Serbest piyasa ekonomisi; gümrük duvarlarının kaldırılarak ulusal şirketlerin çok uluslu şirketlerle rekabet edememeleri sonucu iflasa sürüklenmeleri. Ayrıca ulus devletleri ayakta tutan kamu iktisadi teşebbüslerinin, özelleştirme ve serbest rekabet gerekçesiyle, yabancılara satılması. Bir de **baba, oğul, kutsal ruh** üçlemesine paralel olarak ekonomide **faiz, borsa** ve **döviz** gibi üretimden uzak üç kağıda dayalı bir ekonomik modelin dayatılması. Bütün bunların sonucu olarak ulusal devletlerin ekonomik olarak çökertilmeleri.

3. Evrensel hukuk; çok uluslu şirketlerin mensup olduğu devletlerin, kendi çıkarlarına göre uyguladığı uluslaraüstü hukukun, ulus devletlerin yasalarının üzerine çıkartılarak, vatandaşa devletini uluslar arası hukuk kurumlarına şikayet etme hakkının tanınması ve böylece ulus devletin otorite ve egemenliğinin yok edilmesi.

4. Demokrasi ve İnsan Hakları; çok uluslu şirketlerin, parçalamak istedikleri ulusal devlette etnik, kültürel ve dinsel azınlıklar yaratarak ulus devlete karşı kışkırtarak ulusal devletin siyasal olarak çözülmesini sağlamaları. Bununla ilgili olarak ABD Dışişleri Bakanı Condalize Rice, Fas'tan Çin'e kadar 22 devletin sınırlarının değişeceğini bütün dünyaya ilan etmiştir, bunların çoğu Müslüman ülkelerdir. Batı Dünyasında ABD, imparatorluk yapısını korurken ve Avrupa devletleri AB adı altında para, bayrak ve sınır birliğini oluşturup bütünleşmeye giderlerken kendi dışındaki dünyayı parçalamayı planlamaktadırlar.

Esas konumuz olan değerler konusuna gelirsek, **değerler;** felsefe, sosyoloji, sosyal psikoloji, ekonomi ve sosyal antropoloji gibi bilimlerle ahlak ve dinin konusudur. Hepimizin bildiği gibi felsefenin **varlık, bilgi** ve **değer** gibi üç temel ve **klasik konusu** vardır. Felsefede değerler, ahlak ve estetik gibi iki alanı içine alır. Ahlak, eylemde bulunan insan davranışlarını iyi-kötü olarak nitelerken estetik, kendisine güzeli konu olarak seçmiştir.

Bazıları, değerlerin keyfi, sübjektif nitelikler taşıdığı ve bunların objektif temellerinin olmadığı, bu sebeple değerlerin bilimsel bir araştırmasının yapılamayacağını söylemişlerdir. Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısından sonra değerler, gerek felsefenin ve gerekse sosyolojinin ilgi çekici bir konusu haline gelmiştir. Öyle ki, bir çok sosyal değere başvurmadan açıklama yapma olanaksız hale gelmiştir(Topçuoğlu, 1971).

Felsefe tarihinde değerler, ilk defa filozof Sokrates tarafından ele alınmıştır. Sokrates'in yaşadığı dönemde Eski Atina'da filozoflar ve sofistler olmak üzere iki tip aydın vardı. Başlangıçta Sokrates de sofistler arasında bulunuyordu, fakat zamanla onlardan ayrılmıştır. Sofistler dinsel esasta temellendirilmiş ahlaksal değerlere karşı çıkmışlardır. Sofistlerden Protagoras, "insan her şeyin ölçüsüdür" diyerek değerlerin insandan insana değişerek göreceli olduğunu söylemişti. Buna karşılık Sokrates bütün insanlık için geçerli olabilecek ortak evrensel değerlerin olması gerektiğini savundu. Örneğin iyi nedir, kötü nedir? gerçek nedir, gerçek olmayan nedir?...(Aytaç, 1980). Çünkü Peloponnes savaşları sonunda toplumda değerler anlamında bir çöküntü söz konusu idi.

Günümüzde hırsızlık, adam öldürme, birisinin namusuna tecavüz, bir insanın hakkını gasbetme, birisine zulüm etme vb. şeyler hemen bütün kültürlerce yasaklanmıştır. Bunlar evrensel değerlerden kabul edilmektedir. Bunlara karşılık her ulusun kendine özgü değerleri bulunmaktadır. Bu konuşmada daha çok Türk ulusal değerleri konu edilecektir.

Türkler Değerlerine Sahip Çıkan ve Onu Koruyup Geliştiren Bir Ulus Mudur?

Ne yazık ki bu soruya olumlu cevap veremiyoruz. Çünkü tarih boyunca Türkler, kendi değerlerine yeterince sahip çıkıp, koruyamamışlardır.Örneğin Göktürkler, Çin kültür emperyalizminin etkisinde kalmışlardır. Göktürk Yazıtları, Türklerin Çinlilerin ipekli kumaşlarına kandıklarını, Çinli kadınlarla evlendiklerini ve çocuklarına Çince isimler vererek Çinlileştiklerini anlatmaktadır. Ayrıca Türkler İran'da Farslılaşmış, Arabistan'da Araplaşmış ve Avrupa'da ise zamanla birlikte yaşadıkları toplumların kimliklerini benimseyerek asimile olmuşlardır. Batı Hun Devleti, Attila döneminde(400-453) Hazar Denizinden Baltık Denize ve Fransa'ya kadar olan Avrupa topraklarını içine alacak şekilde genişlemiştir. Attila, Doğu Roma'yı vergiye bağlamış, Batı Roma'nın bazı şehirlerini işgal etmiş ve başkent Roma'yı kuşatma altında tutarak Batı toplumlarını korkutup dehşete düşürmüştür. Bugün bile Batılılar çocuklarını "Türkler geliyor" diye korkutmaktadırlar. Fakat Attila'nın torunları başta dilleri olmak üzere kültürlerini kaybetmişler ve Batılı toplumlar içinde eriyerek yok olup gitmişlerdir.Türkler sadece Anadolu'da kimliklerini koruyabilmişlerdir.

İnsanın yarattığı ilk değer ise onun konuştuğu dilidir. Türk ulusunun dili olan Türkçe bir taraftan kültür emperyalizminin etkisiyle yabancı kelimelerin istilasına uğramış, öte yandan 1950'lerden sonra Türkiye'de eğitimde Türkçe yerine yabancı dil kullanılmaya başlanmıştır.

İşin daha da vahimi,Türkiye'de "Türkçe'nin bilim dili olmadığını ve gelecekte de olamayacağını" söyleyen YÖK başkanları ve "Bizim miladımız Cumhuriyettir", diyen Milli Eğitim Bakanları görev yapabilmıştır.Söz konusu kişilerin, Atatürk'ün ve dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin dil ve tarih politikasına aykırı olan bu düşüncelerini, Atatürkçülük adına savunabilmiş olmaları da Türkiye'nin bir talihsizliği olsa gerektir.

Son yıllarda kültür emperyalizmi, müzik alanında da kendisini gösterdi. Bugüne kadar lüks lokantalardan çeşitli resmi ve özel kuruluşlara, üniversite kafeteryalarına ve hatta askeri gazinolara kadar çeşitli mekanlarda İngilizce müzikle beyinler sürekli olarak yıkanmış ve buna hala devam edilmektedir. 9 Ocak 2004 tarihinde TRT INT kanalında bir

müzik programına katılan Türk halk müziği sanatçısı **Sabahat Akkiraz**, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan müzik yarışmalarında ödüller aldığını ve dilini bilmeyen insanların kendisini ayakta alkışladıklarını fakat Türk Devleti'ni kurumu olan T.H.Y. yetkililerinin yolculara Türk müziği yerine yabancı müzik dinlettirdiklerini, oysa diğer ulusların hava yollarının hepsinin kendi müziklerine yer verdiklerini söyledi. Bütün bunlar, Türklerde tarih boyunca, yabancı hayranlığının neredeyse tedavisi mümkün olmayan bir sosyal patoloji halini aldığını göstermektedir.

Ayrıca 2003 Eurovision Şarkı Yarışmasında Türkiye, İngilizce bir parça ile birinci yapılmıştır. Neden şimdiye kadar Türkçe müzikle birinci olunamamıştır? Bu sevinilecek ve gurur duyulacak bir durum değil, aksine Türk kültürü açısından üzücü bir olay olarak değerlendirilmelidir. Türkiye'nin yabancı müzikle birinci olmaksızın kendi müziği ile sonuncu olması çok daha iyidir. Bununla Batılılar Türkiye'ye "Eğer aramızda yer almak istiyorsan kendi dilini ve kültürünü inkar etmeli ve kendi kimliğinden utanmalısın" demek istemişlerdir.

Değerler Nedir?

Bilim yargısı doğru-yanlış iken değer yargıları iyi-kötü, güzel-çirkin gibi kavramlardır. Bilim yargısı olabildiğince objektif iken değer yargısı nesnel değildir. Çünkü her toplumun iyisi-kötüsü, güzeli çirkinini öteki toplumlardan farklıdır. Zaten bir ulus bu nitelikleri ile ötekilerden ayrılır.

Değere konu olan şey bir nesne, bir davranış, bir kurum, bir rol olabilir (Topçuoğlu, 1971). Örneğin Hıristiyanlarda haç kutsaldır. Türklerde kayınvalideye anne denilir ve ona diğer insanlardan farklı bir saygı gösterilir. Askerlik, Türk toplumunda kutsaldır. Hıristiyan toplumlarında papaz toplumda önemli bir role sahiptir.

Sosyolojik açıdan değerler, grubun veya toplumun "kişilerin, modellerin, amaçların ve diğer sosyo-kültürel şeylerin önemlerini ölçmeye yarayan ölçütler demektir (Topçuoğlu, 1971).

Değerler, bir inanç olması bakımından dünyanın belli bir kısmıyla ilgili algı, duygu ve bilgilerimizin bir bileşimidir (Güngör, 1998).

Değerler, gideceğiniz yönü belirleyen pusulalardır. Ne giydiğiniz, nerede yaşadığınız, kiminle evleneceğiniz, yaşamak için ne yaptığınıza kadar her şey değerlerin etkisindedir. Ayrıca neleri yapıp, neleri yapmamanız gerektiğini söyleyen de değerlerdir (Robbins, 1993).

Değerler, kendi hayatımızda neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusundaki inançlarımızdır. Hayatı daha saygın kılmak için bizim yarattığımız yargılardır (Robbins, 1993).

Değerler her kararın rehberidir. Kendi değerlerini iyi bilen ve onlara göre yaşayan insanlar, toplumun lideri durumuna geçerler (Robbins, 1995). Atatürk, çeşitli konuşmalarında Türk değerlerine büyük vurgu yapmış ve onların korunması için bazı kurumlar oluşturmuştur.

İnsanlarla yakınlaşmanın yolu onların temel değerlerini önem sırasına göre bilmektir. Bu yüzden ülkelerini savunan askerler, paralı askerleri her zaman yenerler (Robbins, 1993). Nitekim ABD, bütün teknik üstünlüğe rağmen işgal ettiği bütün ülkelerde yenilmiştir.

Temel değerlerin oluşmasında baba-anne büyük rol oynarlar. Neleri söyleyip söylemeyeceğimiz, nelere inanıp inanmayacağımızı, söyleyerek bize değerleri aşırlarlar.

Değerleri benimserseniz iyi çocuk olur, ödüllendirilirsiniz. Tersini olursa kötü çocuksunuzdur(Robbins,1993).

Ayrıca örgün eğitimle birlikte her türlü eğitim-öğretim faaliyetinde değerlere yer verilir. Çünkü eğitimde bireylere bilgi, beceri ve tutumların kazandırılmasının yanında toplumun kültürünün yeni nesillere aktarılması da söz konusudur.

Ulusal ve kültürel değerler, ülkeyi biçimlendirir(Robbins,1995). Çünkü değerler, niçin yaşanacağını ve niçin ölüneceğini de ortaya koyarlar.

Ülkenin yaşam kalitesini değiştirmek istiyorsanız, çok sayıda insanın değer sistemlerini etkilemekten başka çare yoktur(Robbins, 1995). İstiklal Savaşı, çok sayıda insanın değer sisteminin etkilenmesi sonucu kazanılmıştır. Ayrıca ülkelerin kalkınması ile o toplumun değerleri arasında çok yakın ilişki vardır. Gerek Japonya'nın ve gerekse Almanya'nın dünyanın kalkınmış ülkeleri arasında yer almalarında bu toplumların kültürel değerlerinin rolü bulunmaktadır. Çünkü bu ulusların halkları, toplumlarının dünyanın en güçlü ulusları olmaları konusunda güçlü bir inanca sahiptirler.

Değerlerin araştırılması adlı geniş bir çalışma yapan Allport, Vernon ve Lindzey'den sonra değerleri; **estetik, teorik**(bilimsel), **ekonomik, siyasal, sosyal** ve **dinsel** değerler olarak 6 grup halinde toplamak adet olmuştur(Güngör,1993). Spranger de aynı şekilde değerleri **teorik, ekonomik, estetik, sosyal, politik** ve **dinsel** olmak üzere olmak üzere 6 kısma ayırır(Ünal,1981).

Sosyoloji ve sosyal psikolojide değerler ise bir toplumun kültürüdür. Bir toplumu var eden ve onu sonsuza kadar yaşatan o toplumun kültürüdür. Kültürünü koruyup geliştiremeyen toplumlar başka toplumların kültürü içinde eriyip, yok olurlar. O halde kültür nedir? Kısaca kültür, insanın yaptığı ve yarattığı şeylerdir. Sosyologlar kültürü **somut** ve **soyut** olarak ikiye ayırırlar. Somut kültür; bir toplumun kullandığı kap-kacak, giyim eşyaları, her türlü alet ve teknik araçlardır. Soyut kültür ise bir toplumun başta dili, tarihi, edebiyatı, ahlakı, hukuku, sanatı, bilimi, felsefesi, dinsel anlayışı, örf ve adetleri, düşün şekilleri, yemek yeme şekilleri vb. şeylerdir. Sanat alanına ait olan müzik, resim, mimarlık, halk oyunları da soyut kültür öğelerindedir.

Değerler, insanların hayat görüşü ve hayat felsefelerini tamamlayıcı parçasıdır. Kişinin hayat felsefesi, onun yaşadığı bir değerler sistemidir. Bu sistem, bireylerin amaçlarına, ideallerine, düşünce biçimine ve davranışlarına rehberlik ederler. Bazı insanlar hayat felsefelerinde dinsel kavramları, bazıları insani, edebi, materyalist, oportünist veya pragmatist yaklaşımları benimserler(Ünal, 1981).

Değerler insanla ilgilidir. Doğada insan dışında diğer canlılar değerlere sahip değildir.Ancak hayvanlar ve bitkiler bunun farkında olmasalar da insanla birlikte bütün canlılar bir çevrede yaşarlar. Ekolojik koşullar elverişli olmazsa canlıların yaşamı devam edemez. İnsan bunun bilincinde olduğu için üzerinde yaşadığı topraklara yurt adını vererek kutsallaştırmıştır. Çünkü vatansız bir ulusun yaşaması ve güçlü olması mümkün değildir.Bir ülkenin toprakları **erozyon** ve **düşman işgali** gibi iki büyük tehlike ile karşı karşıyadır. Bunun için hemen hemen her ulus, ülkesini düşman işgaline karşı korumak zorundadır ve yetiştirdiği nesilleri bu uğurda ölmeye hazır olarak yetiştirir. Aksi halde bağımsız bir vatana sahip olamaz. Erozyon ise düşman işgalinin daha tehlikelidir. Çünkü savaşarak düşman ülkeden çıkarılabilir fakat erozyonla yok olan verimli toprakları geri getirmek neredeyse mümkün değildir. Bu tehlike, gelişmekte olan uluslarca ne yazık ki fazlaca önemsenmemektedir.

Doğayı hem bilinçli olarak korumak hem de bilinçsizce fakat isteyerek yok etme gücü canlılar içinde sadece insanda vardır.

Bir toplumun değerlerini öğrenmek, o toplumdaki insan ilişkilerinin anlamlarını da çözümlenmeye yardımcı olurlar. Örneğin bundan yaklaşık 10 yıl önce ülkemize gelen bir ABD’li gazeteci Türkiye’yi gezip ülkesine döndükten sonra izlenimlerini bir gazetede yazarak şunları söylemiştir: “Ankara, İstanbul ve İzmir’de gezerken çok sayıda el ele kol kola bir sürü erkek gördüm, demek ki Türkiye’de oğlancılık son derece normal bir olgudur.” ABD’li gazeteci, Türkiye’deki erkeklerin birbirlerine olan fiziksel yakınlıklarını Batı değerleri ile değerlendirdiği için yanılmıştır. Oysa buradaki insanlara, bu insanlar arasında ne gibi bir ilişkinin olabileceğini, sormuş olsaydı, işin aslını öğrenip böyle korkunç hatalara düşmezdi.

Türk Değerleri

Her ulusun olduğu gibi Türklerin de iyisi-kötüsü, güzeli-çirkini ve niçin yaşanacağı ve niçin ölüneceğini gösteren değerleri vardır. Prof. Mahmut Tezcan(1974), Türk değerlerini **aile, eğitsel, ekonomik, dinsel, siyasal ve boş zamanlar değerleri** olmak üzere 6 kısma ayırır.

Ayrıca Tezcan(a.g.e), Türk değerlerini olumlu ve olumsuz olmak üzere de ikiye ayırır. Ona göre Türklerin olumlu değerleri şunlardır: “Kahramanlık, yurtseverlik, mertlik, dindarlık, kanaatkarlık, tutumluluk, toprağa bağlılık, konukseverlik, saygı-hürmet, hayırseverlik, hoşgörülülük, namus-şereflielik, ciddilik ve ağırbaşlılık, alçakgönüllülük ve iç temizlik.”

Olumsuz değerler: “Cahillik, hilekarlık, kurnazlık, saldırganlık, şehvete düşkünlük, pislik(çevre bakımından), hurafecilik, bencillik, ihmalcilik, tevekkül sahipliği, dindarlık(tutucu ve bağınazlık), gururluluk(uluslar arası ilişkilerde) tembellik, hainlik, intikamcılık, zalimlikdir.” Burada daha çok ahlaki ve dinsel değerlerin konu edildiğini görüyoruz.

Prof. Tezcan’a göre Almanya’ya giden işçilerin çalışkanlıklarını görerek Türklerin tembel değil dünyanın en çalışkan insanları olduğunu Batılar gördüler. Yine Tezcan Türklerin **hainlik, intikamcılık ve zalimliğinin** araştırma sonuçlarının ortaya çıkarmadığını ve ayrıca gözlemlerine de ters düştüğünü yazar. Hainlik ve zalimliğin özellikle Ermeni ve Yunan propagandası sonucu ortaya çıkan bir kalıp yargı olduğunu bunda politikacı ve papazların rolü bulunduğunu ve Türklerin haçlı seferlerine karşı koymasından dolayı uydurulduğunu yazar.

Hainlik konusunda Prof. Tezcanla aynı görüşte değilim. Çünkü Ziya Gökalp(2003), İngiliz milletinin medeni ahlakının çok düşük olduğunu fakat milli ahlakının yüksek olduğunu çünkü İngilizlerden vatanına ihanet eden tek kişinin bulunmamasına karşılık Türklerden ihanet eden çok sayıda kişi bulunduğunu yazar. Ayrıca Eski Bakanlardan Kamuran İnan, Türkiye aleyhine ve yabancı ülkeler lehine casusluk yapan 200 bin kişinin MİT tarafından saptandığını açıklamıştır.

Bana göre Türk değerlerinin en başında, kutsal sayılan vatan toprağı gelir, onun için ölmek bir şereftir. Türkler, vatan için ölmeye şehitlik gibi yüksek bir makam vermişlerdir. Şehitlik dinsel anlamda peygamberlikten sonra gelen en yüksek bir makamdır. Türk kültürü ile kültürleşmiş olan her Türk, bu yüksek makama ulaşmak ister. İşte bu inançtır ki Türkleri tarihin hiçbir döneminde vatansız bırakmamış ve Türkler hep bağımsız bir vatanda yaşamışlardır. Ancak bugün vatan toprakları yabancılara para ile satılmaya başlanmıştır.

Halbuki Ortaçağ'da Endülüs ve yirminci yüzyılda Filistin toprakları satılmak suretiyle elden çıkmışlardır.

Belli başlı Türk kültür değerlerini şöyle sıralayabiliriz: dil, tarih, ahlak, hukuk, dinsel anlayış, sanat, bilim, felsefe, örf, adet, gelenek, yemek yeme şekilleri, düğün şekilleri, cenaze gömme, vs.dir. Sanatla ilgili olarak resim, müzik, heykel, mimari ve halk oyunları, tiyatro vb. şeylerdir. Görüldüğü gibi Türk kültürünün unsurları çok geniştir. Bunların hepsini bir bildirinin hacmi içinde ele alıp incelemek mümkün değildir. Onun için bu bildiri Türk kültürünün temelini teşkil ettiğini düşündüğümüz **dil, tarih, ahlak** ve **din** değerleri üzerinde durulacaktır.

1. Dil

Soyut kültür unsurları içinde en başta geleni dil olup diğer kültür unsurlarını da içine almaktadır. Çünkü değerlerin hepsi dille ifade edilir ve eğitim yoluyla gelecek nesillere ve bütün insanlığa aktarılır. Dil, insan bilgi ve deneyimlerini ölümsüzleştirir. Örneğin Göktürk Yazıtları, Kutadgu Bilig, Dede Korkut Hikayeleri, Yunus Emre ve Hacı Bektaş Veli'nin eserleri, Atatürk'ün Nutku ve Demeçleri v.b. eserler, dil ile bugünlere gelmiş ve yine onunla bizden sonraki kuşaklara ulaşacaktır. Türk kültürünün temel taşları sayılan bu yapıtlar, Türk ulusunun sonsuza kadar yaşamasını sağlayacaklardır.

Anthony Robbins(1993)'e göre, aynı değere sahip gibi görünen insanlar bazen hiçbir ortak değere sahip değildir bunların ortak noktası, sadece konuşmada kullandıkları kelimelerdir. Bu düşünce pek doğru olmasa gerektir. Çünkü dil, boş sözlerden ibaret değildir, onda çeşitli semboller, duygu ve düşünceler, inançlar ve insan deneyimi demek olan kültür vardır.

Türkler, tarih boyunca Türkçe konuştular fakat ne konuştukları dile ne de kendilerine Türk adı verdiler. Bilindiği gibi, Göktürk Devleti ile T.C. Devleti hariç tarihte kurulan bütün Türk devletleri, onları kuran hanedanların adıyla anılmıştır. İkisi de birer Türk devleti olan Osmanlılar da Selçuklular gibi Batılıların kendilerine verdiği "Turhia" adını hep duydu ama onu benimsemedi(Güvenç,1994). Fakat Cumhuriyetle birlikte hem ulusun hem de konuşulan dilin adı bilinçli bir şekilde konuldu ve çok sık vurgulanmaya başlandı.

Türklerin tarihini yazan Fransız Paule Roux'a göre Türklerle ilgili tek tanımlama ölçüsü, Türk dilidir. Türk, Türk dilini konuşandır, başka tanımlar geçersizdir, yetersizdir(Güvenç, 1994).Bununla ilgili olarak Atatürk de "Türk demek Türkçe demektir, ne mutlu Türküm, diyene" demiştir.

Bugünkü dilimiz, bin yıllık geçmişimizin belki de en güvenilir belleği, bilgeliğidir. Türkler çağdaş kimliklerini, kültürel varlıklarını taşıyan dillerinde bulacaklardır(Güvenç, 1994). Bir ulusun dili varsa o ulus yaşıyor demektir. Dilini kaybeden veya dilini bilim ve kültür yaşamından çıkaran toplumlar, eninde sonunda asimilasyona uğrayıp yok olmaya mahkumdurlar.

Ne acıdır ki, Türkler nerede ise tarih boyunca bilim ve kültür dili olarak Türkçe'nin dışındaki dilleri kullanmışlardır. Örneğin Büyük Selçuklu Devletinde yazışma dili Farsça, medresede eğitim dili ise Arapça idi. Anadolu Selçuklularında ise devlet kurumlarında resmi yazışma dili olarak yüz yıl Arapça, yüz yıla yakında Farsça kullanılmıştır. Anadolu Selçuklu hükümdarlarının ruhuna Fars kültür emperyalizmi o kadar işlemiştir ki, çocuklarına İslam öncesi Fars diline ait olan Keykubat, Keykavus gibi adlar vermişlerdir. 1980'lerde TRT kanalında gösterimde olan Dallas dizisinin etkisi ile bazı Türk ailelerinin çocuklarına **Suelin, Pamela** gibi adlar verdiklerini biliyoruz.

Osmanlıların kuruluşundan Fatih dönemine kadar medresede bilim dili Osmanlıca iken, daha sonra bunun yerini Arapça almış, bu Batılılaşma dönemine kadar sürmüştür. Bu dönemde yine bilim dilinde Osmanlıca'ya bir dönüş gözlenmekte ise de, medrese dışında Batı tipinde açılan ilk lise olan Galatasaray Sultanisinde eğitim dili Fransızca idi(Akyüz, 1997). Daha sonra adı Galatasaray Lisesi olan bu okulda, eğitim dili hala Fransızca'dır. Oysa Türk eğitim tarihinde, eğitimle ilgili ilk yazılı belge olarak kabul edilen **1869 tarihli Maarif-i Umumiye Nizamnamesinde**, "Bir ulusun bilimde ve eğitimde ilerlemesi ancak kendi dili ile mümkündür.Yabancı dilde, bilimde ve kültürde ilerleme zordur." denilmesine rağmen uygulama hep bunun tersi olmuştur.

Yine Tanzimat döneminde Fransızların açtığı Katolik, Amerika ve İngilizlerin açtığı Protestan okullarında yabancı dilde eğitim yapılmıştır(Akyüz, 1997). Atatürk, bunları Lozan Barış Antlaşması görüşmeleri sırasında kapatmış hatta bu yüzden görüşmeler belli bir süre çikmaza girmiştir.

Türkiye, 2000 ve 2001 yıllarında iki büyük ekonomik kriz yaşamıştır. Kriz sırasında ve ondan önce Türkiye'de başbakanlık yapan üç kişinin üçü de yabancı okul mezunudur. Ekonomik kriz, sosyal bir olay olduğu için çok sayıda sebebi bulunabilir. Fakat bu üç başbakanın aldığı yabancı eğitim ve kültürün de bu sebeplerden birisi olabileceğini düşünüyorum.

Atatürk, ulus olmanın dile ve tarih bilincine dayandığını bildiği için Türk Dil ve Tarih Kurumlarını kurmuş ve Ankara'da Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'ni açmıştır. İlk defa Cumhuriyetle birlikte resmi yazışma ve bilim dilimiz Türkçe olmuştur. Atatürk öldükten sonra onun kültür ve eğitim politikası sürdürülemedi, eğitim ve kültür hayatımız tamamen Batının güdümüne girmiştir. Şöyle ki; Oktay Sinanoğlu(2002), 1945'li yıllarda Milli Eğitim Bakanlığında eğitimle ilgili dördü Türk, dördü ABD'li olmak üzere sekiz kişilik bir komisyon kurulduğunu, bu komisyonda görevli ABD elçisinin oyunun her oylamada iki oy sayıldığını yazmaktadır. Böylece Türk eğitim sistemi ile ilgili kararlar ABD'li üyeler tarafından alınmış oluyordu.

1955 yılında Maarif Koleji adında İngilizce eğitim yapan liseler açılmış(Cicioğlu, 1982) ve bu okullar, adları sonradan Anadolu Liselerine çevrilerek bütün illere ve büyük ilçelere kadar yayılmıştır.Yine 1957 yılında ODTÜ açılmış(Kısakürek, 1976), Oktay Sinanoğlu'nun eğitim dilinin Türkçe olması için gösterdiği tüm çabalara rağmen, eğitim dili İngilizce olmuştur. Daha sonra 1971 yılında İngilizce eğitim yapan Boğaziçi Üniversitesi açılmış(Kısakürek, 1976). Son yıllarda Türk Üniversitelerinde İngilizce tıp, İngilizce iktisat gibi fakülte ve bölümler açılmıştır. Bu durum, Türkçe'nin yerini tamamen İngilizce'nin alabileceği endişesini gittikçe arttırmaktadır.

Son Ecevit hükümeti döneminde Milli Eğitim Bakanlığı İngilizce derslerini ilköğretim 4. ve 5. sınıflara kadar indirmiştir. Şu anda anaokullarına İngilizce dersleri konularak Türkiye'de anadili İngilizce olan insanlar yetiştirmek üzere hazırlıkların sürdürüldüğü ifade edilmektedir.Öte yandan Almanya'da Türklere uygulanan asimilasyon politikası, Anadolu'ya paralel olarak yürütülmektedir. Son yıllara kadar Almanya'da Türk çocuklarına Türkçe öğretilirken Türklere Almanya'da yerleşmelerinin kesinleşmesi üzerine okullardaki Türkçe dersleri kaldırılmıştır. Bugün Türk çocukları, velilerinin karşı çıkmasına rağmen kiliselere bağlı anaokullarında(kindergarten) Hıristiyanlık dersleri verilerek Hıristiyanlaştırılmaya çalışılmaktadır. Liselerde ise, Almanca Müslümanlık dersi verilmekte, Türkiye'deki Diyanet İşleri Başkanlığı'nın da buna destek olduğu söylenmektedir. Buradaki amaç Müslüman Alman yetiştirmektir.İleride bunlara denilecektir ki:"Siz Türkçe bilmiyorsunuz, Türk

değilsiniz, Müslüman Almansınız.” Tıpkı Yunanistan’da Yunan hükümetinin Batı Trakya’daki Türklere “Siz Türk değil, Müslüman Helensiniz” dediği gibi.

Amerikalılar, Türk dilinin bilimde ve eğitimde kullanılmasını engelleyerek kendi dillerini ve kültürlerini yaymak isteyebilirler. Fakat buna karşı gerekli önlemleri alarak Türk dilini ve kültürünü koruma ve yayma görevi, T.C. Hükümeti yetkililerindedir. Oysa Türkiye’nin Washington Büyükelçisi ve New York Konsolosu ABD’deki Türk derneklerine “İngiliz dilini kullanın”, diye resmi bir yazı gönderebilmektedir. Halbuki bu yazılar gelmeden önce adı geçen dernekler gerek kendi aralarındaki yazışmalarda ve gerekse bilimsel toplantılarında Türkçe’yi kullanıyorlardı(Sinanoğlu, 2002). Ne yazık ki, Türk Devletinden maaş alan, Türk dilini ve kültürünü desteklemekle görevli olan diplomatlar, İngiliz diline ve kültürüne arka çıkabilmektedir.Acaba dünyada bunun bir başka örneği var mıdır?

Türk Dil Kurumu Başkanı Prof. Dr. Şükrü Haluk Akalın, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesinde toplanan Ulusal Eğitim Kurultayında yaptığı konuşmada yabancı dilde eğitim yapan ülkelerin **Nijerya, Kenya, Etiyopya, Uganda, Tanzanya, Filipinler, Macaristan, Bulgaristan** ve **Türkiye** olduğunu söylemişti.Türkiye’nin bu ülkeler safında yer alması kabul edilebilir bir durum değildir. Türkiye’nin ulusal kişiliğini ve onurunu koruyabilmesi ve kendi düzeyindeki uluslar yanında yerini alabilmesi için yabancı dilde eğitimi en kısa sürede bırakarak, kendi ulusal diline dönmelidir.

2. Tarih Bilinci

Tarih, toplumların hafızasıdır.Geçmişini bilmeyen ve onun üzerinde bilinçli bir şekilde kafa yormayan uluslar, geleceklerini de tayin edemezler. Gelişmek ve güçlü olmak isteyen her ulus, geçmişinden ilham almak zorundadır. Nitekim Goethe, “Üç bin yıllık tarihi ile hesaplaşmayan günübürlük yaşıyor demektir” diyerek tarihin önemini veciz bir şekilde ifade etmiştir.

Bir ülkedeki sanatsal faaliyetler için bile bir tarihsel geçmiş ve kültürel birikime ihtiyaç vardır. Bununla ilgili olarak bir Amerikan yazarı Kemal Tahir’e şunları söylemiştir: “Sizin için tiyatro yazmak ne kadar kolay çünkü sizin engin bir tarihiniz var, oysa biz olmayan bir tarihi yaratmaya çalışıyoruz.” Çünkü tarihsiz bir toplumun Irak’ta neler yaptığını bütün dünya bilmekte ve hayretler içinde kalmaktadır.

Kimlik sorunu, tarih veya tarih bilinci sorunudur. Kimlik sorununu çözecek tarih, ideolojik veya resmi tarih değil sosyal-kültürel tarihtir(Güvenç,1994).

Türk milleti olarak biz kimiz, nereden geldik? diye sorduğumuzda bunun cevabını verebilmek için geçmişe gitmemiz gerekmektedir. İşte burada tarih devreye girmektedir. Gerçi 21. yüzyılda Türkiye’de “Bizim miladımız cumhuriyettir” diyen Milli Eğitim Bakanları çıkabilmektedir. Tarih bilincinin olmadığını gösteren bu düşünce doğru olsaydı, Türk ordusunun tarihi, Mete Han’a dayandırılmaz ve Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran büyük Atatürk, bu Cumhuriyette ilk iş olarak Türk’ün dilini ve tarihini araştırarak **Türk Dil ve Tarih Kurumlarını** kurmaz ve ilk açtığı fakülteye de **Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi** adını vermez, tarihimizin cumhuriyetle başladığını ilan ederdi.

Batı, Osmanlı sonrası Türklere İslam öncesi tarihleri olduğu bilgisini ilettili(Güvenç, 1994). İlk defa bilinçli bir tarihçilik anlayışı Cumhuriyetle birlikte başlamıştır. Çünkü Osmanlılar döneminde Türklerin tarihi, Selçuklulardan bile bahsedilmeden Hz. Muhammed’e ulaştırılırdı(Feyzioglu, 1986).

Türklerin tarihi yaklaşık üç bin yıl öncesine dayanmaktadır. Başlangıçtan bugüne kadar Türkler; tarihte **Hunlar, Göktürkler, Uygurlar, Karahanlı'lar, Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti** devletlerini kurmuşlardır.

Türkler, Orta Asya'da yaşarken hedef Çin'di fakat Müslüman olduktan sonra Batıya yönelerek bugünkü İran topraklarında Büyük Selçuklu Devleti'ni kurdular ve Bizans'la ilişki içine girdiler.Hz. Muhammed'in 4 halifesi(632-660) ile Emevi Devleti döneminde Müslümanlarla Bizans arasındaki mücadele, iki din arasındaki bir kavga değil, siyasal bir mücadele idi(Braudel,1996). Fakat 1071'de Bizans'la yapılan Malazgirt Savaşını Büyük Selçuklu Hükümdarı Alparslan'ın kazanmasıyla Anadolu'nun kapılarını Türklere açılmasını ve daha sonra Türkler'in İznik başkent olmak üzere Anadolu Selçuklu Devleti'ni kurmalarını, Batılılar hazmedememiş ve (1096-1270) tarihleri arasında 8 defa haçlı seferi düzenlemişlerdir.Artık Doğu Batı ilişkilerinde Hıristiyanlık, Batı'nın kendisini savunma ideolojisi haline gelmiştir.

Osmanlılar döneminde Avrupa tarafından Osmanlılara karşı düzenlenen ve bozgunla sonuçlanan I. Kosova(1389), Niğbolu(1396), Varna((1444), II.Kosova(1448) seferleri de haçlı seferleri niteliğindedir(Timur,1994).

Ayrıca 1453 yılında İstanbul'un fethedilmesi ve Bizans'ın yıkılması Batı'da büyük yankılar uyandırmış ve Türk düşmanlığı bütün Avrupa'ya yayılmıştır(Timur,1994).Batı bu kinini hiçbir zaman yok etmemiştir.

Ayrıca 1571 yılında Kıbrıs'ın Osmanlılar tarafından ele geçirilmesine bir karşılık olan İnebahtı Deniz Savaşı(1571) ve II. Viyana Kuşatması(1683) sırasında Batılılar tarafından başka haçlı seferleri düzenlenmiştir(Timur,1994)).

Osmanlıların Viyana içlerine kadar uzandıkları yükselme döneminde Avrupalılarda derin bir aşağılık duygusu oluşmuşken II.Viyana Kuşatması bozgunundan sonra Türkler, Batılılar için korkulu rüya olmaktan çıkıyor. Egzotik(ilginç ve hatta gülünç bir varlık olarak görülmeye Başlıyor(Güvenç, 1994). Artık korkulan Türk yerine aşağılan ve alay edilen Türk imajı Batılıların kafasına yerleşmeye başlamıştır.

Batı bizimle en son Çanakkale ile İstiklal Savaşında silahlı çatışmaya girmiş ve en kötü koşullarda bile bizden gerekli dersleri almıştır. Cumhuriyet gerçekten bir mucizedir.Birinci Dünya Savaşı sonunda Anadolu'nun tamamı işgal edilmiş ve Osmanlı ordusu terhis edilmişti. Sivas kongresine katılanlar Amerikan mandacılığından başka bir kurtuluş yolu göremiyorlardı. Sadece Atatürk kurtuluşa inanıyordu, sonuçta ülke kurtuldu ve bağımsızlığını kazandı. Ayrıca toplu iğne bile yapamayan bu ulus, çok geçmeden uçak fabrikasını bile kurdu ve çalıştırdı. Yine o dönemde Cumhuriyet tarihinde ilk ve son defa olmak üzere kalkınma hızı %9'lara kadar çıktı

1973 yılında Nikos Sampson, Kıbrıs'ta darbe yaparak Makarios'u devirip, Kıbrıs adasına Yunan bayrağını çekerek enosisi gerçekleştirmiştir. Bunun üzerine Türk ordusu adaya müdahale yapmak zorunda kaldı ve adanın kuzeyinde Türklerden, güneyinde Rumlardan oluşan iki devlet ortaya çıktı. Kıbrıs Barış Harekatıyla Türkler, II. Viyana bozgunundan sonra ilk defa Hıristiyanlardan toprak kazanmışlardı. Fakat Batı, bunu hiçbir zaman hazmedememiştir. Nitekim ABD, Yunanistan'a ve Rumlara bir yaptırımda bulunacağı yerde Türkiye'ye silah ambargosu uygulamıştır. Avrupa Birliği ise son olarak Kıbrıs Rum kesimini kendi içine alarak korumak istemiş buna karşılık adanın kuzeyinde yaşayan Türklere hak, hukuk, adalet ve insanlığa sığmayacak şekilde ambargo uygulamış ve hala da bunu

sürdürmektedirler. Oysa Türklere, referanduma evet derlerse ambargonun kaldırılacağı söylenmiş fakat Batı her zaman olduğu gibi bu sözünü de tutmamıştır.

Batı, Türk Milletini silahla yenemeyeceğini anlayınca ekonomik ve psikolojik savaş taktiklerini uygulamaya başlamıştır. Örneğin 2000 ve 2001 yıllarındaki ekonomik krizler kendiliğinden oluşmamıştır. Bana göre bu bir çeşit ABD ve AB'nin birlikte uyguladıkları bir operasyondur. Batı, Türkiye'ye karşı sadece ekonomik savaş değil aynı zamanda psikolojik savaş da yapmaktadır. Bu savaş dışarıda **Kıbrıs, Ermeni sorunu, AB ile ilişkiler** şeklinde içeride ise **etnik ve dinsel ayrımcılık** şeklinde yürütülmektedir.

Batı, ABD eyaletleri ile bazı AB ülkeleri meclislerinde Ermeni tasarısını kabul ederek Türkiye'yi köşeye sıkıştırmak istemektedir. Türkiye'de ise bazı sözde bilim adamları, Ermeni soy kırımını olduğunu iddia edebilmektedirler. Fransa ve İsviçre gibi sözde uygar ülkelerde Ermeni soykırımı yapılmadı, demek suçtur. Nitekim bunu Fransa'da söyleyen ünlü ABD'li tarihçi Bernad Lewis para cezasına çarptırılmış, aynı şeyi İsviçre'de söyleyen Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu hakkında dava açılmış ve tutuklama emri çıkarılmıştır. Bütün bunlar, Avrupa devletlerinin kendilerini hala Ortaçağ engizisyon zihniyetinden kurtaramadıklarının bir kanıtı olmalıdır.

Son günlerde Boğaziçi, Bilgi ve Sabancı Üniversitelerinin işbirliği ile Boğaziçi üniversitesinde bazı bilim adamı ve aydınlar tarafından Ermeni tezlerini desteklemek amacıyla bir toplantı yapılacağı kitle iletişim araçlarında yer aldı. Melih Aşık, 27 Mayıs 2005 tarihli Milliyetteki köşesinde toplantının kamuoyuna ve Türk tezlerine kapalı olduğunu yazıyordu. Toplantıya katılacakların siyasal görüşlerine baktığımızda bunların eski solcu, dinci ve liberallerden oluştuğunu görüyoruz. Ermenistan'ın herhangi bir üniversitesinde Türk tezlerini savunan ve Ermeni tezlerine yer vermeyen bir toplantı yapılması şöyle dursun, bunun hayal dahi edilmesi mümkün değildir. Çünkü bırakın Ermenistan'ı Batı'nın sözde en uygar sayılan Fransa ve İsviçre gibi ülkelerinde bile Türk tezlerini savunmak para veya hapis cezasını gerektirmektedir.

Batı ve onun Türkiye'deki sözcüleri sık sık Türkiye'de düşünce özgürlüğünün olmadığını dile getiriyorlar. Oysa bugün Türkiye'de, bırakın düşünce özgürlüğünü, dünyanın hiçbir ülkesinde bulunmayan ülkeye ihanet etme özgürlüğü bile yok mu?

Ermeni soykırımı iddiasıyla yapılmak istenen bizi atalarımızdan, geçmişimizden ve dolayısıyla kendimizden utandırmak ve kısacası teslim almaktır. Oysa Batılıların kendileri dışındaki toplumlara uyguladıkları soykırımın haddi hesabı yoktur, konu ile ilgili ciltlerce kitap yazılabilir. Tasavvufta "insan insanın aynasıdır" diye bir söz vardır. Batılılar bize bakarak kendi çirkin yüzlerini görmekte ve kendi caniliklerini ve vicdanlarındaki azabı bize yansıtarak rahatlamak istemektedirler. Bize karşı bitmez tükenmez bir kin ve hırs içindedirler. Oysa kutsal kitapları olan İncil'de sadece komşuları değil düşmanlarını bile sevmeleri emredilmektedir. Birazcık kitaplarının emrine uysalar, hem kendileri hem de bütün dünya için daha iyi olmaz mı?

Türklerin tarihinde utanılacak bir durum yoktur. Atalarımız sadece doğası gereği savaşta çatışma sırasında asker öldürmüşler fakat savaşın dışında insan öldürmemişlerdir. Batının ise bu konudaki sicili bozuktur. ABD, Kızılderililere soykırım uygulayarak milyonlarca kıızılderiliyi katletmiştir. İspanya'da Endülüs Emevi Devleti yıkıldıktan sonra burada Müslüman ve Yahudiler soykırıma tabi tutulmuştur. Haçlı ordusu, haçlı seferleri sırasında Kudüs'te Müslüman ve Yahudileri öldürmüştür. Fransa Cezayir'de Müslümanları soykırıma tabi tutmuştur. İngiltere, Birinci Dünya savaşından sonra işgal ettiği Irakta soykırım yapmıştır. Yine şu anda Irakta ABD ve İngiltere'nin neler yaptığını bütün dünya bilmektedir.

Türk toplumu olarak gelişmiş ülkelerinden birisi olmak istiyorsak tarihimizi çarpıtmadan doğru öğretmek ve gençlere Türk tarihinden modeller sunmak zorundayız. Çünkü tarihini ve geçmişi inkar ederek büyük olan bir ulus gösterilemez. Bana göre Türk tarihinin model kişileri, Metehan, Bilgekağan, Attila, Alpaslan, Osman Bey, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim ve Kanuni Sultan Süleyman ve Mustafa Kemal Atatürk vs.dir. Yine yaşayan Türk büyüğü modelleri ise Atilla İlhan ve Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu olabilir. Hem tarihsel hem de yaşayan Türk büyüğü modellerinin sayılarını çoğaltmamız olanaklıdır.

3. Türk Ahlakı

Ahlak; felsefe ile birlikte sosyoloji, sosyal psikoloji, sosyal antropoloji, ahlak ve din bilimlerinin konusuna girer.

Bildiğimiz gibi, İlkçağ doğa filozofları evrenin arkesini araştırmışlardır. Buna karşılık Sokrates, "evrenin arkesini bilemeyiz, hem bilsek bile bunun bize bir faydası yoktur. Fakat biz, kendimizi bilebiliriz, demiştir. Delphi tapınağının kapısında yazılı olan "kendini bil", sözü hem felsefenin hem de psikoloji biliminin başlangıcıdır. Kendini bilmek bir ahlak felsefesidir. Bu düşünceleri ile Sokrates, ilk defa insan konusunu felsefeye getirerek felsefenin kurucusu kabul edilmiştir. Bu sebeple Sokrates'e felsefeyi gökten yere indiren adam denilmiştir. İslam Dünyasında ise Ahlak felsefesinin öncüsü Yunus Emre, kendini bilmekle ilgili şunları söylemiştir:

İlim, ilim bilmektir
İlim, kendini bilmektir
Sen kendini bilmezsen
Bu nice okumaktır

Aristo'ya göre insan, zeka ve düşünce gibi iki silaha sahiptir. Eğer insan ahlaki bir eğitim almazsa hayvanlar dünyası içinde en tehlikeli bir varlık haline gelebilir(Aytaç,1980). Çünkü hayvanlar aç ve yaşamsal tehlike içinde değillerse diğer canlılara zarar vermezler. Oysa insan düşünen bir varlık olduğu için bu durumların dışında da hem kendisine hem de diğer insanlara zarar verebilir.

İbn Haldun(2004), iklimin, insan hayatı ve ahlakı üzerinde etkili olduğunu söyler. Ona göre ahlak ile iklim arasındaki ilişkiyi sağlayan gıdadır. Herhangi bir ülkedeki gıdanın azlığı ve çokluğu, adi veya kaliteli olması ülke ve milletlerin ahlakını etkiler. Bunun içindir ki ABD dünyadaki aç insanlara yardım ederek onları kazanmayı amaçlamaktadır.

Yine İbn Haldun(2004)'e göre İnsanlar, göçebe(bedevi) ve medeni(hadari) olmak üzere iki şekilde yaşarlar. Bir devlet yıkılma sürecine girdiğinde, halk şehirde yaşarken, artan ihtiyaçların yasal yollardan karşılanmaması sonucunda halk, yasal olmayan yollara sapar. Bunlar: hırsızlık, rüşvet, dolandırıcılık, yalan yere yemin etme, vurgun, karaborsa vb.dir. Ahlak ve namusa aykırı davranışlar, herkesin gözü önünde ve hatta yakınlarının yanında yapılmaya başlanır. Kötü işleri yapanlar, cezaya çarptırılmaktan kurtulmak ve korunmak üzere çeşitli hile ve aldatma çarelerini bulma hususunda gayet usta olurlar. Şehir çirkin ve kötü ahlaklı adamlarla çalkalanır.

Pozitif Felsefenin ve Batı'da sosyoloji biliminin kurucusu olan Auguste Comte(1798-1857), başlangıçta bilimleri; **matematik, astronomi, fizik, kimya, biyoloji, sosyoloji** şeklinde sınıflandırmış ve bu sınıflamada ahlaka yer vermemiştir. Fakat o daha sonra bütün bilimlerde ahlakı gördüğü ve onu en mükemmel disiplin saydığı için bilim sınıflamasında en

başa koydu. Auguste Comte, ahlak anlayışında **devlet, din ve soy farklılıklarını** tanımaz. Onun en ileri ahlak düşüncesi, hayvanlara karşı da ahlaksal görevlerimizin bulunduğunu kabul eder(Güngör,1993). Aynı düşünceleri Ali İzzet Begovic(?)’te de görüyoruz. Ona göre samimi dindar fakat ahlaksız birini, tersine samimi bir ahlak sahibi fakat dinsiz birini düşünmek mümkündür.

Durkheim ise her kurumun olduğu gibi ahlakın da toplum tarafından belirlendiğini söyler. Ona göre diğer kurumlar gibi ahlak da dinden doğmuştur.

Weber’e göre Protestanlıktaki rasyonel olma, tutumlu olma ve dünyevi işe dinsel ahlaksal bir değer verme gibi prensipler modern kapitalizmi doğurmuştur. Kısacası Protestanlık, insan hayatını rasyonalize etmekte, insanın işini düzenli, namuslu ve gayretli bir yapmasını onun kutsal görevi olarak kabul etmektedir.

20. Yüzyılın başlarında etnolog ve sosyal antropologlar tarafından yapılan araştırmalar, ahlak anlayışının kültürden kültüre değiştiğini göstermiştir. Buna göre ahlak anlayışı mutlak değil görelidir.

Hollandalı ahlakçı Arnold Geulinx, ahlak için **niyetin** önemini açıklar. İnsan iyidir, kendi anladığı şekilde bile iyiyi isterse, insan kötüdür, kendi anladığı şekilde kötüyü isterse(İzzetbegoviç, ?). Bununla ilgili olarak Hz. Muhammed, “ameller niyetlere göredir” demiştir. Kant da ahlak felsefesinde “iyi niyet”ten söz etmiştir.

Emerson der ki:“İnsan doğası her yerde aynıdır, ne kadar vahşi o kadar faziletlidir(İzzetbegovic,?). Bunu tersinden okursak, ne kadar uygar o kadar ahlaksız. Bu söz Batı için ne kadar doğru, çünkü Batı’nın çifte standartlarını saymakla bitiremeyiz. Hemen her konuda kendi içindeki davranışı ile Batı kültürü dışındaki davranışı birbirinden farklıdır. Örneğin polis Roma’da ve Paris’te kadınları coplarsa bunun fazla bir önemi yoktur fakat polis aynı hatayı İstanbul ve Ankara’da yaparsa Türkiye’de insan hakları ihlalleri vardır.

Bu düşüncelerimizi Batılı bir bilim adamı şöyle desteklemektedir. Levi Strauss’a göre Batı insanı, bireyci ve ben merkezici bir tutum içindedir. Batı insanının başka olan, yabancı olan her şeye kendiliğinden bir düşmanlığı vardır. Batı insanı için “cehennem başkalarıdır”. Oysa Batılıların ilkelerin mitoslarından alacağı önemli bir ders vardır. O da cehennemin kendileri olduğudur(Kızılcılık II, 1994).

Osmanlı Sadrazamlarından Sait Halim Paşa(1983)’ya göre insan davranışlarını belirleyen **akıl ve bilgid**en çok **ahlaktır**. Onun için ahlak, toplumların huzurlu ve mutlu olmasında son derece önemlidir.

Cahiz, Hilafet Ordusunun Menkıbeleri ve Türklerin Faziletleri adlı kitabında Türklerin erdemlerine ilişkin şunlar sayılmaktadır: “Türk vatanını sever, harp sanatında usta, şerefli, faziletli, dindar, yabancıya saygılıdır. Devlet kurucudur, savaş dışında hile ve hud’a bilmez, sözüne sadık, vefalı, insafli, anlayışlı, vakur, edepli, cesaretli, savaşta usta, savaştan kaçmaz kovalar, namuslu adam kandırmaz, karıncaya benzer, harpte kalbi titrer, kahraman, binici,cömert, kuvvetli, azimkar, anlayışlı, bilgili, ihtiyatlı, yaltaklanmaz, yaldızlı söz söylemez, münafıklık etmez, kovucu değildir. Yapmacık bilmez, yermez ve riya bilmez, büyüklenmez, arkadaşını aldatmaz, övülmeyi beklemez, alçak gönüllü, misafirperver, ikram eder, iltifat eder, hazıra konmayı sevmez, çalışkandır, korkusuzdur,kovuculuk, insanlara saygısızlık, yalancılık ve ciddiyetsizlikten hoşlanmaz, hırsızlık, gasp, zina, zina isnadı ve

cinayetden nefret eder, doğa sevgisiyle doludur. Bilgili, uyanık, kültürlü, azimli, sabırlı, sırdaştır. Gerçeğe düşkündür, hareketsizlikten hoşlanmaz. Bir kusuru varsa **vatan sevgisi, çapul ve ganimettir.**

Cahiz, vatan sevgisini bir kusur olarak değerlendirmektedir. Şimdi yaşayıp da bir sürü vatan haini Türkü görseydi, herhalde bundan memnun olurdu. Çünkü MİT tespit ettiği başka ülkeler lehine casusluk yapan 200 bin vatan haini bulunmaktadır.

Çapul ve ganimet dediği o çağların yaygın bir adeti olup sadece Türkler'e özgü bir şey değildir. Bunu geçmişte sadece Türkler değil güçlü ve galip olan bütün devletler yapmışlardır. Sanki bugün durum değişti mi? ABD'nin enerji kaynaklarına el koymak için Irak'ı işgal etmesi ganimet sağlamak ve çapulculuk değil de nedir?

Ahiliğin yazılı kaynaklarından olan Fütüvvetnamelerde Türk ahlaki değerleri şöyle sıralanmıştır: Doğruluk, cömertlik, dostluk, sadakat, kanaat, takva, tefekkür, vefa, ilim, amel, sabır, ihlas, sır saklamak, yalan söylememek, zina yapmamak, hırsızlık etmemek, hoca ve büyüklere saygı, insaf etmek, ayıbı örtmek, çığ söz söylememek, kötü söze cevap vermemek, herkese iyilik yapmak, misafir sevmek, din farkı gözetmeden bütün insanları sevmek, herkesi bir görüp, kendini herkesten aşağı görmek(Arslanoğlu, 1997).

Türkün düşmanları onu savaşta yenemeyeceğini anlayınca hile, entrika, ahlaki çöküntü yaratma ve halkı birbirine düşürme gibi taktiklere başvurmaya başlamıştır. Bununla ilgili olarak dönemin Fener Rum Patriği, Rus Çarı Alexandre'a gönderdiği bir mektupta "Türkleri maddeten yıkmak mümkün değildir, onun için önce onlardaki itaat duygusunu ve manevi bağlarını kesmek gerekir. Bunun en kısa yolu, Türklerin milli geleneklerine ve maneviyatlarına yabancı düşünceleri sokmaktır. Yapılacak şey Türklere hissettirmeden bu yıkımı tamamlamaktır." demiştir. Rus elçisi İgnatyef, "Ben Osmanlı Devletinde görevli iken bu teşhis tecelli etti" demiştir(Dikeçlil, 1975).

Batı kültür emperyalizmi, Türkiye'deki faaliyetlerine kitle iletişim araçlarının yaygınlaşmasıyla daha da hız vermiş ve yıllarca ahlaki, gericilik olarak telkin ederek bu konuda hayli mesafe de kat etmiştir. Çünkü Türkiye'deki Ahlaki yozlaşmada içsel dinamiklerin olduğu kadar dışsal dinamiklerin de etkisi olmuştur.

Bugün ahlaksal çöküntü, Türk toplumundaki en büyük sosyal sorunlardan birisi haline gelmiştir. Çünkü gün geçmiyor ki kitle iletişim araçlarında yolsuzluk, rüşvet, iltimas ve banka hortumlama gibi olaylar yer almasın. Bunun bürokrat, siyasetçi ve medya gibi üç ayağı bulunmaktadır. Bununla ilgili olarak geçen dönemin bakanlarından çok sayıda kişi, yüce divanda yargılanmaktadır. Bugün mecliste bulunan siyasetçiler dokunulmazlık zırhına bürünerek kendilerini korumaktadırlar. Ne zaman seçim yapılıp da meclis dışında kalırlarsa onlar da yolsuzluktan yargılanabileceklerdir.

İşin diğer acı tarafı ise, Türkiye'yi dolandıran bazı kişiler batı ülkeleri ile ABD'ye kaçıp orada rahat bir hayat sürmeleridir.Eski Bakanlardan Yaşar Okuyan, bir TV programında yolsuzluk dolayısıyla tutuklanan bir kişinin serbest bırakılması için ABD Büyükelçisinin kendisine telefon ettiğini söylemişti. Eğer devleti dolandıran hainler, içeriden ve dışarıdan böyle destek almasalar bu cüreti nasıl gösterebilirler?

Yolsuzluk konusunda zaman aşımı ile ilgili kanunu çıkarmak acaba akla, mantığa, ahlaka ve hukuka ne kadar uygundur? Bununla "biz yolsuzluk yapmak istiyoruz, bu süre

içinde de kendimizi kurtarmak istiyoruz” denilmek istenmiyor mu? Ayrıca geçmişteki üç partili koalisyon zamanında yolsuzlukla ilgili bir af kanunu çıkarılması Türkiye'nin bir başka garabeti değil mi? Nerede ise işbaşına gelen bütün iktidarlar bunu yapmak istiyorlar. Partilerin bu konuda birbirine benzemesi de gerçekten düşündürücü değil mi? Bir batılı yolsuzluğun, fahişelikten daha kötü olduğunu söylüyordu.

Öte yandan TV programlarına baktığımızda çoğunlukla insanları doğruluğa, dürüstlüğe, çalışmaya, ülkenin ekonomik, sosyal, siyasal ve eğitim sorunları yerine insanları çalışmadan para kazanmaya teşvik ettiklerini görüyoruz. Örneğin M. Ali Bey bana bir araba ver ya da kim kimin karısını baştan çıkardı, hangi artist kiminle ilişki içinde, kimden gayri meşru çocuk edindi, hangi artist kendisini aldatan kocasını kaçınıcı defa affetti gibi tamamen toplum ahlakına zarar verici kötü örnekler gösterilmektedir. Halbuki toplumların ayakta kalabilmesi ve gelişme yolunda atılımlar yapabilmesi tamamen iyi modeller alınarak mümkün olabilir.

Bir toplumu yıkmak istiyorsanız, o ülkede önce ahlaksal yapıyı çökertmeniz gerekir. Ne yazık ki, kitle iletişim araçları bu iş için çok etkili bir şekilde kullanılmaktadır. Bu konuda devletin ve onun adına görev yapan RTÜK'ün, belki yasal engeller sebebiyle, görevlerini hakkıyla yapamadıkları kanısındayım. Eğer bu konuda yanılıyorsam, devlet ve RTÜK yetkilileri görevlerini nasıl iyi yaptıklarını açıklamalıdır.

4. Din

Din, toplumu ayakta tutan aile, ahlak, hukuk, ekonomi, eğitim gibi sosyal kurumlardan birisidir. En ilkelinden en gelişmişine kadar bütün toplumlarda din kurumu bulunmaktadır. Dinin toplumda başlıca iki fonksiyonu vardır. Birisi toplumda birlik ve bütünlüğü sağlamak, ikincisi ise toplumsal kontrol görevi yapmaktır.

Batı'da sosyolojinin iki imtiyazlı konusu vardır. Bunlardan birincisi endüstri ikincisi ise dindir. Türkiye'de sosyolojinin kurucusu Ziya Gökalp'in de üzerinde durduğu en önemli konulardan birisi dindir. İstanbul Darülfünun Edebiyat Fakültesi sosyoloji kürsüsünde verdiği derslerden birisini din sosyolojisine aittir(Sezer, 1981).

Batı'da sosyolojinin kurucusu Auguste Comte, sosyolojiyi kurarken "İnsanlık Dini" adı verilen yeni bir din de kurmak istemiştir. Hatta Osmanlı Devleti, Rusya ve İran'a birer mektup göndererek onları bu dine davet etmiştir(Meriç,1984). Çünkü ona göre din, bir concensus yaratarak toplumda birliği ve bütünlüğü sağlar. Yine sosyolojinin kurucularından Durkheim ve Malinowski bireysel hayatlarında agnostik olmalarına rağmen toplumların dinsiz yaşayamayacağını söylemişlerdir(Kızıılçelik I, 1994).

Amerikan sosyologu Parson'a göre din, amprik olmayan ve değer koyucu karakteri ile nitelenen bir inanç sistemidir. Böylece din, bilimden, felsefeden ve ideolojiden ayrılır. Çünkü bilim, amprik olup değer koyucu değildir. Felsefe hem amprik ve hem de değer koyucu değildir. İdeoloji ise hem amprik ve hem de değer koyucudur(Aydın,2000).

Bilim insan yaşamının ne şekilde olması gerektiğini öğretmez ve herhangi bir değer ölçüsü göstermez. Din olmasaydı, biyolojik hayatı insan hayatı seviyesine çıkararak değerler, bilinemez ve anlamsız kalırdı. Çünkü din, daha ulvi bir başka dünyanın ne olduğu hakkında “bilgi”, ahlak ise anlamı hakkında “bilgi”dir(İzzet Begoviç, ?)

Dinin getirdikleri dışında, hiçbir değişmez gerçek yoktur. İnsanlığın bütün değerleri yer ve zamana göre değişmektedir. Bilimde esas olan değişmedir. İnsanoğlu, her şeyin değiştiği şu dünyada değişmez değerlere sahip olmak ister(Güngör,1981).Dinin yerini hiçbir kurum alamaz, onun fert ve topluma verdiği huzur, güven ve mutluluğu hiçbir şey sağlamaz(Doğan,1971).

Fransız sosyologu Le Play'e göre de topluma huzur getiren en önemli unsur dindir. Rusya'daki köylülerden İngiltere'deki burjuvalara kadar her yerde toplumların devamlılığını ve huzurunu sağlayan dindir. Din olmadan toplumlar yaşayamaz, ölürler(Meriç, 1984).

Prof. Baykan Sezer(1981)'e göre din, toplumların kendilerini tanıma ve tanıtmaya aracı, kişinin ve toplumun kendi üzerinde bilinçlenmesi ve yeryüzünde kendisine bir yer tayin etmesidir.

Prof. Sadri Maksudi Arsal(1979)'a göre milletlerin oluşmasında dinlerin önemli bir rolü vardır. Örneğin Alman milletinin oluşmasında Protestanlık, Fransız milletinin oluşmasında Katoliklik, Türk milletinin oluşmasında İslamiyet önemli bir rol oynamıştır. Bunun kanıtı olarak Anadolu'da yaşayan ve Türkçe konuşan fakat Hıristiyan olan Rum kabul edilerek Yunanistan'a gönderirken hiç Türkçe bilmedikleri halde Müslüman oldukları için Türk kabul edilerek Anadolu'ya yerleştirildiler(Lewis,1984).

Eski Sovyetlerde daha önce yasaklanan din, II. Dünya Savaşından sonra canlandırılmış, Stalin tarafından Hıristiyanlığa izin verilerek Rus vatan severliği ile bir araya getirilmiş ve Komünist Parti'nin sıkı denetimine tabi tutulmuştur(Dönmezer, 1978).

Ziya Gökalp(1976)'e göre Rusya'da yaşayan yakutlar, ya İslamiyet'i kabul ederek Türk kalacaklar ya da Hıristiyanlığa girerek Ruslaşacaklardır.Ayrıca din, toplumların kimliklerini de korur. Avrupa'yı titreten Attila'nın torunları dinleri ve dillerini değiştirdikten sonra kimliklerini değiştirip kültürel olarak yok olmuşlardır. Örneğin şu anda Macaristan'da çok sayıda Attila ismi bulunmasına rağmen toplumun çoğunluğu bu ismin bilincinde değildir.

Prof. Bozkurt Güvenç'e göre Batı'da Müslüman ile Türk, Türk ile İslam eşanlamli kabul edilir ve Hz. Muhammed'i "Türk" olarak bilir. Bernad Lewis, Modern Türkiye'nin Doğuşu adlı kitabında Batı'da Türk ile Müslüman'ın özdeş kabul edildiğini yazar.

Türkler Müslüman olmadan önce çeşitli dinlere girerek birbirine düşman olmuşlardır. İlk defa Müslümanlık, bütün Türkleri içine alarak onların güçlü bir birlik olmalarını sağlamıştır(Güngör, 1974).

Batı kültür emperyalizminin, neden İslam dinini kendilerine hedef seçtiklerini ve misyonerlik faaliyeti yaptıklarını gayet iyi anlıyoruz. Çünkü Türkiye'de din birliğini bozdukları zaman amaçlarına kolay ulaşacaklarını çok iyi bilmektedirler.

Batılılar, Osmanlı Devletinde açtıkları yabancı okullarda yetiştirdikleri aydınları, kendi inanç ve kültürlerinden uzaklaştırmaya veya en azından şüpheye düşürmeye çalışmış ve bunda da başarı sağlamışlardır.

1806 yılında Osmanlı Devleti'ne gelen İngiliz elçisi Stranford Cannig II. Mahmud'a ve Tanzimat ileri gelenlerine Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışını önleyecek telkinlerde bulunarak düşüncelerini 4 madde halinde toplamıştır(Atay, 1971):

1. Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupalılaşması için İslamiyet'ten ayrılması gerekir.
2. Türkler yenilik yapacak kabiliyette olmadığı için Orta Asya'ya dönmeye mahkumdurlar.
3. Türkiye'nin tek çıkar yolu, Hıristiyanlık anlamında medenileşmesidir.
4. Osmanlı İmparatorluğu için baş muzır İslam dinidir. Bu, Türklerin boşa giden enerjisi üzerinde yatan gerçek bir canavardır.

Prof. Hüseyin Atay'a göre bu 4 madde geçmişte Türkiye'yi parçaladı, gelecekte de parçalamaya devam edecektir. Avrupa Birliğine Uyum adı altında çıkarılan yasalar sonucu Türkiye'de 21 bin kilisenin açıldığı kitle iletişim araçlarında yer almaktadır. Bu durumda ister istemez Prof. Dr. Hüseyin Atay'ın düşüncelerine hak vermek zorunda kalıyoruz. 70 bin camiye karşılık 21 bin kilisenin açılmış olması, Türkiye'de misyonerliğin ulaştığı boyutların korkunçluğunu göstermez mi?

Batı kültür emperyalizmi, Anadolu insanının, dinin siyasete alet edilmesi dışındaki inancına bağlılığını Türkiye için bir tehlike olarak göstermiştir. Oysa Antony Robbins(1993)'e göre dine bağlılık, her zaman uyumsuzluk doğurmaz. Çünkü hem çok başarılı hem de dini değerlere çok bağlı insanlar bulunabilir. Yine Robbins(1993)'e göre tarihte en önemli modelleme güçleri, değerler üzerinde duran kutsal kitaplardır. Bunlar değerlere önem veren insanların hayatlarını zenginleştirecek modellerdir.

Prof. Baykan Sezer(1981)'e göre Batı kendi içindeki gelişmenin aksine Doğuda dinsizliği yaymaya çalışıyor. Çünkü Batı'nın dünya egemenliğinin temeli, Doğu'nun kontrolüne dayanmaktadır. Öte yandan Batı, Türkiye'deki dini gruplardan bazılarını T.C.'ne karşı ihanet etmeye teşvik etmektedir. Özellikle Batı'da örgütlenmiş olanları maddi ve manevi olarak desteklediği hemen herkesçe bilinmektedir.

ABD ise bu konuda daha farklı bir strateji izlemiştir. Önce soğuk savaş döneminde uyguladığı yeşil kuşak projesi gereğince İmam-Hatip liselerinin kasabalara kadar yayılmasını sağlamıştır. 1990'lardan sonra Sovyet blokunun çökmesinden sonra artık bu okullara ihtiyaç kalmadığı için ve hatta Batı kendisine yeni bir düşman arayıp da bunu İslam olarak tayin ettikten sonra İmam-Hatip Liselerini sayıları bıçakla keser gibi azaltılmıştır. Çünkü 1994 yılında yapılan NATO toplantısında dönemin İngiliz Başbakanı Teacher, "Sovyetler çöktü, bize bir düşman lazım, bundan sonraki düşmanımız İslam'dır", demiştir. Türk delegesinin itirazı üzerine de "Bizim düşmanımız kökten dinci Müslümanlardır" diye tevil etmek istemiş fakat inandırıcı olamamıştır. Ayrıca ABD Başkanı Bush, ABD'nin Irak'ı işgal edeceği günlerde yaptığı bir konuşma sırasında "Haçlı seferleri başlamıştır" demiştir. ABD'de yaşayan İslam topluluklarının tepkisini çekmemek için bundan sonra katıldığı bazı toplantılara Müslüman imamları götürmeye başlamıştır.

Bugün Türkiye'de din konusunda iki sorunla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum. Bunlardan birincisi dinin istismar edilip kişisel çıkarlara alet edilmesi, diğeri ise hala Türk halkının kimliğinin bir parçası olması sebebiyle Müslümanlığın, Batı kültür emperyalizminin hedefi haline gelmiş olmasıdır. Bir insan bireysel olarak dinsiz olabilir bu saygıyla karşılanmalıdır. Ancak bilerek veya bilmeyerek Türk halkının inancına saldıranlar, farkında olmasalar da misyonerliğe hizmet etmektedirler. Çünkü Türk insanında meydana gelebilecek bir inanç boşluğunu doldurulmasını Hıristiyan misyonerleri sabırsızlıkla beklemektedirler. Çünkü din inancı, toplum için doğal bir gereksinimdir. Bu sebeple Eski Sovyetlerde din yasaklandığı için Rus köylülerinden bazıları putlara tapmaya başlamıştır.

Batı emperyalizminin işbirlikçileri, Türkiye’de İslam dini denince, kasıtlı olarak devletin dinle idare edilmesi şeklinde anlamak istemektedirler. Oysa asıl olan Türk halkına kimliğini veren sosyolojik anlamdaki dindir.

Genel Kurmay Başkanı Sayın Hilmi Özkök, bir konuşmasında önce “Türkiye bir İslam Devleti ve İslam ülkesi değildir” demişti. Daha sonra bunu “Türkiye ılıman bir İslam ülkesi değildir” şeklinde düzeltti. Çünkü ABD yetkilileri özellikle İliman İslam adı altında Türkiye’de İslamiyet’i Protestanlaştırmak istemektedir. Nitekim ABD Büyükelçisi Adelman “21. yüzyılda ABD’nin en büyük girişimi, İslam’da reform stratejisidir” demiştir. Bunun Cuma namazını pazara almak, kadınlara imamlık yaptırmak gibi örneklerini ABD’deki Müslümanlar arasında sergilemeye başladılar(Bulut, 2005).

Dinle ilgili diğer bir sorun da Batı kültür emperyalizminin dinlerarası diyalog adı altında dayattığı misyonerlik faaliyetidir. Türkiye’de buna alet olan dinsel grupların ve bazı bilim adamı ve aydınların bulunduğu bilinmektedir. Müslüman toplumlar, inançları gereği Hz. İsa’yı kabul ederler. Oysa Batılılar, Müslümanlığı bir din olarak bile kabul etmemektedirler. Sizin varlığınızı kabul etmeyenler ile nasıl diyalog kuracaksınız? Hıristiyanlar, aslında diyalog adı altında monolog istemekte, kısacası “Ben konuşayım sen dinle, sen dininden vazgeç, benim dinimi benimse” demek istemektedirler. Üstelik **misyonerlik**, masum dinsel bir faaliyet değil, **ekonomik, siyasal ve kültürel** boyutu olan **bir emperyalizm faaliyetidir**.

Prof. Bozkurt Güvenç(1994)’e göre Batı’da Türk ile İslam eşanlımlıdır. Hz. Muhammed Türk olarak bilinir. Demek ki, Batı’nın Türk düşmanlığı bir anlamda İslam düşmanlığıdır. Bu patolojik duygudan, sadece sıradan vatandaş değil, çoğu aydın ve filozof da kendisini kurtaramamaktadır. Örneğin meşhur filozof Hegel bile İslamiyet’i yeni bir din değil de doğrudan doğruya Yahudiliğin bir devamı olarak görür. Onun bu görüşlerinde Hıristiyanlığın etkisi vardır(İzzetbegoviç,?). Yine meşhur sosyolog Weber, İslam dinini bir çöl dini olarak değerlendirmektedir(Freyer, 1968). Oysa Ona göre sosyolog kendisini değer yargılarından arındırmalıdır. Burada kendi koyduğu prensibi bizzat kendisi çiğnemektedir.

Gerçi Batılılardan da az da olsa İslam Dini hakkında olumlu görüş bildiren aydın ve devlet adamları bulunmaktadır. Örneğin Bernad Show, “İslamiyet’in gelecekte Avrupa’nın dini olacağı”nı söylemiştir. Yine Prens Bismark, “Muhammed mümtaz bir kuvvettir. Ey Muhammed, seninle aynı asırda yaşamadığım için üzgünüm. Öğreticisi ve yayıcısı olduğun bu kitap senin değildir O, Tanrısaldır. İnsanlık senin kadar seçkin bir kudreti bir defa görmüş bundan sonra göremeyecektir. Huzurunda saygıyla eğilirim.” demiştir(Danişmend, 1959).

Prof. Dr. Mehmet Kaplan(1960)’a göre Avrupa’da İslamiyet ve Türkoloji alanındaki çalışmaların sayısı, Türkiye’deki ve İslam dünyasındakinden fazladır. Oysa Batı ülkelerinde yüksek lisans ve doktora yapan Türk ve İslam Dünyası öğrencilerinin Hıristiyanlık üzerine tez yapmalarına izin verilmemektedir(Yıldız, 1974). Yine aynı konu ile ilgili olarak Katolik Kilisesi, Türkiye ve Avrupa’da İslamiyet’i araştırmak için 1978 yılında SRI diye bilinen “İslami İlişkiler Dairesi”ni kurmuştur(Altındal, 1994).Onlar Türklük ve İslamiyet üzerine araştırma yapan anabilim dalları kuracak ve bu konularda bizden fazla araştırma yapacaklar fakat biz onların dinlerini araştıramayacağız. Bu bir çifte standart ve ikiyüzlülük değil de nedir?

Sovyetler döneminde Azerbaycan’da cami, mescit ve minareler yıktırılmış ve resmi dairelerde Rusça resmi dil olarak kullanılmıştır(Kişioğlu,1977).1990’larda Bulgaristan’da

Türklerin adları değiştirilip Türkçe konuşmaları yasaklanmış, Ramazan ve Kurban bayramlarının kutlanması, Türk çocuklarının sünnet ettirilmesi yasaklanmıştır. Geçmişte sosyalist dünyada bunlar olurken kapitalist Batı, başlangıçtan itibaren Türk adıyla İslamiyet'le uğraşmış ve hala da buna devam etmektedir. Çünkü zaman zaman Türkiye'nin Avrupa Birliğine girişinin önündeki engellerden birisinin de İslam dini olduğunu çekinmeden ve gizlemeden söyleyebilmektedirler. Görüldüğü gibi Batı'nın her rejimindeki ülkelerinde Türklüğün dil ve din gibi iki temel değeri hedef alınmıştır.

SONUÇ

Bir ulusu var eden ve onu sonsuza kadar yaşatacak olan onun değerleridir. Değerlerin kaybeden ulusların ulusal kimliklerini de kaybettiklerini tarih bize göstermektedir. Dünyada bunun en acı örneklerini veren yine Türklerdir. Örneğin; Türk akınlarıyla başa çıkamayan Çinliler, Türklere karşı kendini savunmak için Çin Seddini yapmışlar fakat bu, sorunlarını çözmeyince Türklerle baş etmenin yolunu kültür emperyalizminde bulmuşlardır. Çin kültür emperyalizminin etkisiyle Türkler Çince adlar almış ve Çin kültürünü benimseyerek Türklüklerini kaybetmişlerdir.

Köklü bir tarihe ve çok güçlü kültür değerlerine sahip olan Türk ulusunun en zayıf taraflarından birisi, içinde yaşadığı toplumların kültürleri içinde asimile olmasıdır. Nitekim Türkler, Orta Asya'da Çinlilerin, İran'da Farsların, Arabistan'da Arapların Avrupa'da çeşitli kavimlerin kültürlerini benimseyerek yok olup gitmişlerdir. Avrupa'da Peçenekler ve Atilla'nın torunları artık bugün yoktur. Sadece Anadolu'da yaşayan Türkler bin yıldır Anadolu'da varlıklarını sürdürmektedirler.

Batı kültür emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri Türklere o kadar düşmandırlar ki, Türklerin adını bile kullanmalarına tahammülleri yoktur. Çünkü son günlerde bunlar, "Türk" değil de "Türkiyeli" diyelim demektedirler. Araba Arap, Fransız'a Fransız, Alman'a Alman, İngiliz'e İngiliz denecek sadece Türk'e Türk denmeyecektir. Dünya insanlık ailesi içinde üvey evlat kabul edilen Türkler, kendi adlarını kullanma hakkına bile sahip olamayacaklardır. Bunlar Türkiye'den başka dünyanın hangi ülkesinde söz konu edilmektedir.

Türk düşmanları ve onun yerli işbirlikçileri en çok Türk'ün dilini hedef seçmişlerdir. Dil giderse diğer bütün kültür öğeleri de yok olur. Bundaki amaç, Türklüğü yok etmektir. Onun için yabancı dilde eğitimi teşvik edilmektedir. Oysa Atatürk'ün dediği gibi Türk demek Türkçe demektir. Türkçe'den vazgeçmek Türklükten vazgeçmek emektir. Onun için yabancı dilde eğitime, kendisini Türk hissedemeyen, herkesin şiddetle karşı çıkması gerekir. Çünkü yabancı dil öğrenme, yurtdışındaki bilimsel gelişmelere ulaşmak için bir araçtır, amaç değildir. Oysa kültür emperyalizmi yabancı dilde eğitim yapılmasını sağlayarak yabancı dil öğrenmeyi bir araç olmaktan çıkarıp bir amaç haline getirmiştir.

Milletlerin büyüklüğü tarihlerinin eskiliği ile anlaşılır. Bir milletin kökleri ne kadar derinlere iniyorsa o millet o kadar büyük millettir. Türk düşmanları bizi tarihimizden de utandırmak istemektedirler. Uyum yasaları çerçevesinde batılı emperyalistler tarih yazımına da el atmışlardır. Amaç bizi geçmişimizden utandırarak bir aşağılık duygusu yaratmak ve ülkeyi çökerterek el koymaktır. Bundan yaklaşık 2-3 yıl önce TC. Devletinde M.E.B. yapmış bir zatı muhterem "Bizim miladımız Cumhuriyettir" diyebilmiştir. Bu ya çok derin bir cehaletten ya da bilinçli bir ihanetten kaynaklanmaktadır. Bunun bir de Atatürkçülük adına yapılması ise daha vahim bir durumdur. Çünkü Atatürk, Dil, Tarih kurumlarını ve DTCF'ni iş olsun diye açmamış, Türk dilini araştırıp geliştirmek ve Türklerde tarih bilinci uyandırmak

amacıyla yapmıştır. Tarih toplumların hafızası olduğu için yeni nesillere Türk tarihini doğru öğretmek ve gençlere Türk tarihinden modeller sunmak zorundayız.

Hepimizin bildiği gibi Türkiye’de bir ahlak buhranı yaşanmaktadır. Ülkedeki yolsuzluk, hırsızlık, hayali ihracat gibi olaylar sıradanlaştığı için adeta kanıksanmaktadır. Herhangi bir ülkede bir kurumda meydana gelen bir bozulma, öteki kurumlarda da kendisini gösterir. Örneğin ahlaki yozlaşma beraberinde ekonomik çöküntüyü getirmektedir. Gerekli önlemler alınmazsa ekonomik çöküntü, ülkenin çökmesini de hazırlayabilir.

Laik bir ülkeyiz, onun için TC Devleti bir din devleti değildir. Fakat Türk halkı sosyolojik anlamda Müslüman’dır. Müslümanlık, Türk dili ile birlikte bu ulusunun kimliğini korumaktadır. Bireysel olarak herkes istediği dini seçmekte serbesttir ve hatta dinsiz olma hakkına da sahiptir. Fakat her birey, inançsız dahi olsa, Türk kimliğini koruduğu için Türk halkının inançlarına saygılı olmak zorundadır. İslam dinine saldırarak Türkiye’de din alanında bir boşluk yaratmak Hıristiyan misyonerliğine hizmettir. Çünkü doğa boşluk kabul etmez, nitekim Sovyetler Birliğinde rejimin dini yasaklaması sonucu Rus köylüsü putlara tapmaya başlamıştır. Türkiye’de de din konusunda yaratılabilecek bu boşluğu doldurmak için Hıristiyan misyonerleri sabırsızlıkla beklemektedirler.

Toplum değerlerinin olumsuz anlamda değişmesi onun kimliğinin de değişmesi demektir. Türk toplumunda doğruluk, dürüstlük, fedakarlık, cömertlik vb değerler, Batı kültür emperyalizminin etkisiyle yok olmaya yüz tutmuş onun yerine köşeyi dönme, yorulmadan para kazanma, açık gözlülük, yükselen değerler haline gelmiştir. Ne acıdır ki, yolsuzluk yaparak kendi şehrine giden bazı insanlar, toplum tarafından alkışlarla karşılanabilmektedir. Bu durum ülkenin ahlaki açıdan ne kadar gerilediğinin bir göstergesi olsa gerektir.

Toplumun değerlerini bilirsek onu olumlu anlamda değiştirip güçlü, kalkınmış bir ülke yapabiliriz. Aksi halde toplum olumsuz yönde değişir ve ahlak, hukuk ve ekonomik olarak çökerek başka toplumların kulu kölesi olabilir. Bunda eğitimin rolü büyüktür. Atatürk der ki: “Eğitimdir ki bir ulusu ya özgür, bağımsız, şanlı ve yüce bir toplum halinde yaşatır ya da onu köleliğe ve yoksulluğa sürükler.” Türkiye’deki sorunlarımızın çoğunu eğitimle çözülebiliriz. Onun için eğitimimizi Batı emperyalizminin etkisinden kurtararak Atatürkçü ulusal eğitime dönülmelidir.

KAYNAKLAR

- Akyüz, Yahya. Türk Eğitim Tarihi, İstanbul, Kültür Üniversitesi Yayını, 1997.
Altundal, Aytunç. Laiklik: Enigmaya Dönüşen Paradigma, İstanbul, Anahtar Kitaplar,1994.
Arsal, Maksudi. Milliyet Duygusunun Sosyolojik Esasları, İstanbul, Ötüken Yayını, 1979.
Arslanoğlu, İbrahim. Yazarı Belli Olmayan Bir Fütüvvetname, Ankara, Kültür Bakanlığı Yayınları, 1997.
Atay, Hüseyin. Memleketimizde İlim ve Din Anlayışı Üzerine, A.Ü. İ. F. Dergisi, XVII,1971,91
Aydın, Mustafa. Kurumlar Sosyolojisi, Ankara, Vadi Yayınları, 2000.
Aytaç, Kemal. Avrupa Eğitim Tarihi, Ankara, A.Ü.D.T.C.F Yayını, 1980.
Bulut, Arslan. Dinlerarası Diyalog, İlimli İslam ve BOP, Yeniçağ Gazetesi, 27.04.2005.
Braudel, Fernand. Uygarlıkların Grameri, I. Cilt, Çev: M. Ali Kılıçbay, Ankara, İmge Kitapevi,1996.
Cicioğlu, Hasan, Türkiye’de İlk ve Ortaöğretim, Ankara, DTCF Yay. 1982.
Danişmend, İ.Hami. İslam’ın Üstünlüğü, İstanbul, Sebilürreşat Yayını, 1959.

- Dikeçligil, Hüsnü. Milli Eğitim Davamız, İstanbul, 1975.
- Doğan, Lütfi. "Din, İctimai Hayat ve Huzur İçin Zaruridir", Diyanet Dergisi, 10(104-105),1-2.71,4
- Dönmezer, Sulhi. Sosyoloji, İstanbul, İ.T.İ.A. Nihat Sayar Yayın ve Yardım Vakfı Yayını, 1978.
- El-Cahiz. Hilafet Ordusunun Menkıbeleri ve Türklerin Faziletleri, Çev: Ramazan Şesen, Ankara, Nehir Yayınları, 2003.
- Feyzioğlu, Turhan. "Atatürk ve Fikir Hayatı", Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi II, Ankara, YÖK Yayını, 1986.
- Freyer, Hans. İctimai Nazariyeler Tarihi, Çev: Tahir Çağatay, Ankara, A.Ü.D.T.C.F Yayını,1968.
- Güngör, Erol. "Türk Milli Karakterinin Kaynakları", Töre Dergisi, 6(42),11.74,16
----- İslam'ın Bugünkü Meseleleri, İstanbul, Ötüken Yayını, 1981.
----- Değerler Psikolojisi Üzerine Araştırmalar, İstanbul, Ötüken Yayını, 1998.
- Güvenç, Bozkurt. Türk Kimliği, Ankara, Kültür Bakanlığı, 1994.
- İbn Haldun, Mukaddime, Çev: Halil Kendir, Ankara, Yenişafak Gazetesi Yayınları,2004.
- İzzetbegoviç, Aliya. Doğu-Batı Arasında İslam, Nehir Yayınları, İstanbul, 2003.
- Kaplan, Mehmet. "Şark-Garp Medeniyeti Karşısında Türkiye" Türk Yurdu, 11(281),2.60,12.
- Kısakürek, M. Ali. Üniversitelerimizde Yenileşmeler, Ankara, A. Ü. Eğitim Fakültesi,1976.
- Kızılçelik, Sezgin. Sosyoloji Teorileri I-II, Konya, Yunus Emre Yayıncılık, 1994.
- Kişioğlu, M. Hamza. "Milli Kültürün Tanıtılmasında Posta Pulunun Yeri" Milli Kültür Dergisi , 1(5),5.77.53.
- Lewis, Bernard. Modern Türkiye'nin Doğuşu, Cev: Metin Kıratlı, Ankara, T.T.K. Yayını, 1984.
- Meriç, Ümit. "Sosyoloji Tarihine Giriş" Dağarcık Dergisi, 2.84,1-16
- Robbins, Anthony. Sınırsız Güç, Çev: Mehmet Değirmenci, İstanbul, İnkılap Kitapevi Yayını, 1993.
----- İçindeki Devi Uyandır, Çev: Belkıs Çorakçı(Dişbudak), İstanbul, İnkılap Kitapevi Yayını, 1995.
- Sait Halim Paşa, Toplumsal Çözülme ve Buhranlarımız, Haz: Ahmet Özalp, İstanbul, Burhan Yayınları, 1983.
- Sezer, Baykan. Toplum Farklılaşması ve Din Olayı, İstanbul, İ.Ü. Edeb. Fak. Yayını, 1981.
- Sinanoğlu, Oktay. Hedef Türkiye, İstanbul, Otopsi Yayınları, 2002.
- Tezcan, Mahmut. Türklerle İlgili Stereotipler ve Türk Değerleri Üzerine Bir Deneme, Ankara, A.Ü.Eğitim Fakültesi Yayını, 1974.
- Timur, Taner. Osmanlı Toplum Düzeni, Ankara, İmge Yayınları, 1994.
- Topçuoğlu, Hamide. Genel Sosyoloji Ders Notları (Çoğaltma), 1971.
- Ünal, Cavit. Genel Tutumların veya Değerlerin Psikolojisi Üzerine Bir Araştırma, Ankara, A.Ü.D.T.C.F. 1981.
- Yıldız, Sakıp. "Giriş", Tevrat, İncil ve Kur'an, Yazan: Jacques Jomiers, İstanbul, Hareket Yayınları, 1974.
- Ziya Gökalp. Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak, Kültür Bakanlığı, 1976.
----- Türkçülüğün Esasları, İstanbul, Bordo-Siyah Yayınları, 2003.